

Danielin kirja – numero kaksikymmentäyksi

Mitan mukaisesti

Jeff Pippenger

2023-12-16

Käymme läpi Jesajan luvun kaksikymmentäseitsemän, sillä se muodostaa asiayhteyden Jesajan seuraaville luvuille. Nämä seuraavat luvut osoittavat, että myöhäissade on oikea raamatullinen menetelmä. Tämä menetelmä, kun se tunnistetaan ja otetaan käyttöön, paljastaa profeetallisen sanoman, joka hyväksyttynä synnyttää sitä vastaavan kokemuksen.

Syyskuun 11. päivänä 2001 se laulu, joka on laulettava Jumalan entiselle liittokansalle, joka on seitsemännen päivän adventistikansa, kuuluu, että heidät sivuutetaan Jumalan kansana, sillä he eivät ole tuottaneet niitä hedelmiä, jotka Jumala tarkoitti viinitarhansa tuottavan. Laulun tuli perustua liittosuhteeseen, jota kuvasi viinitarha, jonka Jumala oli istuttanut, sekä myös heidän kompastuskiven hylkäämiseensä vuonna 1863. Heistä oli tullut Laodikea vuonna 1856, ja seitsemän vuoden ajan eli ”seitsemän aikaa” eli kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää Jumala etsi pääsyä sisälle, mutta vuonna 1863 he sulki oven Häneltä.

Syyskuun 11. päivästä 2001 lähtien heitä on sidottu kimpuiksi ennen kuin heidät sunnuntailain aikana kokonaan syljetään ulos Hänen suustaan. Sanoma, joka on laulettava adventismille syyskuun 11. päivästä 2001 lähtien, on Laodikean sanoma, joka on viinitarhan sanoma ja joka sisältää kompastuskiven, joka murskaa jokaisen, joka kieltäytyy ”näkemästä” ja ”maistamasta” kallisarvoista kiveä. Lupaus laodikealaisille Jesajan kohdassa on, että jokaisella adventistilla, joka päättää ottaa vastaan tämän viimeisen varoituksen, on vielä aikaa ”tarttua kiinni” Kristuksen ”voimaan, jotta” he ”voisivat tehdä rauhan” Kristuksen kanssa, sillä Kristus on yhä halukas ”tekemään rauhan” heidän kanssaan. Mutta keskiyön huudon hetkellä, aivan pian tulevan sunnuntailain edellä, tuo tilaisuus on iäksi ohi.

Syyskuun 11. päivänä 2001 alkaneena ajanjaksona Jumala lupasi saattaa ne, jotka ”ennen eivät olleet kansa”, ”juureksi kuivasta maasta”, ”juurtumaan”, ”kukoistamaan ja versomaan sekä täyttämään maanpiirin hedelmällä.” Se, mikä saa Iisain juuren kukoistamaan ja versomaan, on myöhäissade, sillä juuri, jonka on määrä kukoistaa ja versoa, on profeetallisesti määrätty olemaan se lippu, joka korotetaan, ja lippu on Iisain juuri.

Ja sinä päivänä on Iisain juurivesa, joka seisoo kansojen lippuna; sen tykö pakanat kääntyvät, ja hänen leposijansa on oleva kunniaisa. Jesaja 11:10.

Myöhäissade sai Iisain juuren kukkimaan ja versomaan alkaen 11. syyskuuta 2001, ja pian tulevan sunnuntailain aikana juuri täyttää koko maan hedelmällä. Sunnuntailaki Jesajan luvussa kaksikymmentäseitsemän on etenevä historia, joka esitetään myös Danielin kirjan luvuissa yhdestä kolmeen. Myöhäissade alkoi vihmoa, kun kansakunnat vihastuivat 11. syyskuuta 2001 kolmannen voi-huudon islamin vapauttamisen ja sitten välittömän hillitsemisen myötä.

”Tuon tässä mainitun ahdistuksen ajan alkaminen” ei viittaa aikaan, jolloin vitsaukset alkavat tulla vuodatetuiksi, vaan lyhyeen ajanjaksoon juuri ennen niiden vuodattamista, aikana jolloin Kristus on pyhäkössä. Tuona aikana, samalla kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus tulee maan päälle, ja kansat vihastuvat, mutta niitä pidetään kurissa, niin etteivät ne estä kolmannen enkelin työtä. Tuona aikana tulee ”myöhäissade” eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin suurelle äänelle ja valmistamaan pyhät kestäämään sinä aikana, jolloin seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Tässä kohdassa sisar White selventää, että on olemassa lyhyt ajanjakso, jolloin pelastus on yhä avoinna. Se ”ahdistuksen aika”, jota hän käsittelee, eroaa suuresta ahdistuksen ajasta, joka alkaa, kun koetusaika lopullisesti päättyy. Adventismissä siitä käytetään aiheellisesti nimitystä ”pieni ahdistuksen aika” suhteessa suureen ahdistuksen aikaan, joka alkaa, kun Miikael nousee. ”Pieni ahdistuksen aika” tarkoittaa sitä ajanjaksoa, jolloin kansallinen turmio alkaa pian tulevan sunnuntailain myötä ja jatkuu siihen asti, kunnes koetusaika päättyy.

Historiassa 11. syyskuuta 2001 alkavasta ajasta aina sunnuntailakiin saakka adventismin lopullinen puhdistus ja tuomio kuvataan tapahtuvaksi myöhäissateen ”vihmontana”. Tänä aikana myöhäissade, joka on myös ”virvoitus”, alkaa ”vihmontana”, mutta etenee täyteen vuodattamiseen sunnuntailain kohdalla. Tänä aikana, joka alkaa silloin, kun kolmannen Voi-huudon islam saa kansat vihastumaan, myöhäissade alkaa langeta, ja jotkut tunnistavat myöhäissateen ja vastaanottavat sen, mutta jotkut eivät tunnista myöhäissadetta. Jotkut tunnistavat, että jotakin on tapahtumassa, mutta he eivät ymmärrä, mitä se on, ja varustautuvat sitä vastaan.

”Monet ovat suurelta osin laiminlyöneet entisen sateen vastaanottamisen. He eivät ole saaneet kaikkia niitä siunauksia, jotka Jumala on näin heille varannut. He odottavat, että puute korvataan myöhäissateella. Kun armon rikkain runsaus vuodatetaan, he aikovat avata sydämensä sen vastaanottamiseksi. He tekevät hirvittävän erehdyksen. Työn, jonka Jumala on alkanut ihmissydämessä antaessaan valonsa ja tietonsa, on jatkuvasti edistytävä. Jokaisen yksilön on tiedostettava oma tarpeensa. Sydän on tyhjennettävä kaikesta saastaisuudesta ja puhdistettava Hengen asumista varten. Synnin tunnustamisen ja hylkäämisen, hartaiden rukousten ja itsensä Jumalalle vihkimisen kautta varhaiset opetuslapset valmistautuivat Pyhän Hengen vuodatukseen helluntaipäivänä. Sama työ, vain suuremmassa määrässä, on tehtävä nyt. Silloin ihmisen osana oli ainoastaan pyytää siunausta ja odottaa, että Herra saattaisi häntä koskevan työn päätökseen. Jumala on se, joka aloitti työn, ja Hän on myös päättävä työnsä, tehden ihmisen täydelliseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta entisen sateen kuvaaman armon suhteen ei saa olla laiminlyöntiä. Vain ne, jotka vaeltavat saamansa valon mukaan, saavat suurempaa valoa. Ellemme me päivä päivältä edisty aktiivisten kristillisten hyveiden ilmentämisessä, emme tule tunnistamaan Pyhän Hengen ilmenemisiä myöhäissateessa. Se saattaa langeta sydämille kaikkialla ympärillämme, mutta me emme sitä havaitse emmekä ota sitä vastaan.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Myöhäissade lankeaa nyt, ja on niitä, jotka tunnistavat sen ja sen tähden ottavat sen vastaan, ja on niitä, jotka eivät tunnista sitä ja sen tähden eivät ota sitä vastaan. Myöhäissade täytyy tunnistaa, jotta se voidaan ottaa vastaan. Myöhäissade ei ole pelkästään kokemus sinänsä, vaan se on kokemus, jonka sanoma saa aikaan; mutta sanoma voidaan ottaa vastaan ainoastaan silloin, kun

sanoman vahvistamiseksi käytetään oikeaa metodologiaa. Ilman sen metodologian tunnistamista, joka vahvistaa myöhäissateen sanoman, on käytännöllisesti katsoen mahdotonta ymmärtää niitä profeettallisia opetuksia, joita edustavat Danielin ja Ilmestyskirjan kirjoissa esitetty valtakuntien nousu ja kukistuminen.

Maailmalle korotettu lippumerkki määritellään Jesajan kirjassa ”Iisain juureksi”, ja luvussa kaksikymmentäseitsemän ne, jotka ”ovat Jaakobista”, ”juurtuvat”. Ne, jotka ovat ”Iisain juuri”, samaistetaan siellä myös ”Israeliin”, ja he ovat niitä, jotka ensin kukkivat ja puhkeavat silmuun ja sitten täyttävät maailman hedelmällä. Luonnon lait eivät ole ristiriidassa profetian lakien kanssa, sillä sama Lainantaja on saanut aikaan sekä luonnon että profetian. Ennen kuin kasvi kantaa hedelmää, sen täytyy ensin herätä lepotilastaan, mikä ilmenee silmuina ja sen jälkeen kukkina. Hengellinen Israel, joka on ”Iisain juuri”, vastaanottaa sateen asteittain voimistuvan vuodatuksen. Se alkaa ”vihmomisella” ja voimistuu täydeksi vuodatuksi silloin, kun maailma täyttyy lippumerkin esittämästä hedelmästä.

Jesajan kirjan kahdennessakymmenennessäseitsemännessä luvussa sateen vihmomisen lähtökohdan kuvataan tapahtuvan silloin, kun nuput ”puhkeavat esiin”. Kun ne ensi kerran ”puhkeavat esiin”, sade osoitetaan vuodatettavan ”mitan mukaan”. ”Mitan mukaan, kun se puhkeaa esiin.” Syyskuun 11. päivänä 2001 myöhäissateen vihmominen alkoi tulla vuodatetuksi ”mitan mukaan”, sillä tuolloin vehnä ja lusteet eli viisaat ja tyhmät olivat yhä sekoittuneina yhdessä.

”Jumalan Hengen suuri vuodatus, joka valaisee koko maan hänen kirkkaudellaan, ei tule ennen kuin meillä on valaistunut kansa, joka kokemuksesta tietää, mitä merkitsee olla Jumalan työtovereita. Kun olemme kokonaan, jakamattomasta sydäimestä vihkiytyneet Kristuksen palvelukseen, Jumala tunnustaa tämän tosiasian vuodattamalla Henkensä yli kaiken mitan; mutta näin ei tapahdu niin kauan kuin suurin osa seurakunnasta ei ole Jumalan työtovereita. Jumala ei voi vuodattaa Henkeään, kun itsekkyyks ja oman halun mukaan eläminen ovat niin ilmeisiä; kun vallitsee henki, joka, jos se puettaisiin sanoiksi, ilmaisisi Kainin vastauksen: ’Olenko minä veljeni vartija?’ Jos tämän ajan totuus, jos joka puolella tihenevät merkit, jotka todistavat kaiken lopun olevan lähellä, eivät riitä herättämään niiden uinuvaa voimaa, jotka tunnustavat tuntevansa totuuden, silloin pimeys, joka on verrannollinen loistaneeseen valoon, yllättää nämä sielut. Heidän välinpitämättömyydelleen ei ole edes näennäistä puolustusta, jonka he voisivat esittää Jumalalle lopullisen tilinteon suurena päivänä. Heillä ei ole esitettävänä mitään syytä siihen, miksi he eivät eläneet, vaeltaneet ja työskennelleet Jumalan sanan pyhän totuuden valossa ja siten käyttäytymisellään, myötätunnollaan ja innollaan ilmaisseet synnin pimentämälle maailmalle, ettei evankeliumin voimaa ja todellisuutta voitu kiistää.” Review and Herald, 21. heinäkuuta 1896.

Jesajan luvussa kaksikymmentäseitsemän esitetään sen ajanvaiheen historia, jolloin myöhäissateen vuodatus alkaa, kun juuri versoo kuivasta maasta, ja siitä eteenpäin aina siihen saakka, kunnes maa on täynnä hedelmää. Luvussa osoitetaan, että ”määrällä, kun se versoo esiin, sinä käyt väittelyyn sen kanssa”. Kun myöhäissadetta mitataan ”vihmomisena”, sisar White toteaa, että myöhäissade ”saattaa langeta sydämille kaikkialla ympärillämme, mutta me emme sitä havaitse emmekä

vastanota”.

Näin tehdessään hän osoittaa seurakunnan, jossa on sekoittuneina niitä, jotka tunnistavat sateen lankeamisen, ja niitä, jotka eivät sitä tunnista. Edellisessä katkelmassa hän osoittaa, että silloin kun Jumala vuodattaa myöhäissateen ilman määrää, se merkitsee hetkeä, jolloin viisaitten ja tyhmien neitsyiden sekoitusta ei enää ole, sanoessaan: ”Kun meillä on täydellinen, kokosydäminen vihkiytyminen Kristuksen palvelukseen, Jumala tunnustaa tämän tosiasian Henkensä vuodatuksella ilman määrää; mutta näin ei tapahdu niin kauan kuin seurakunnan suurin osa ei ole Jumalan työtovereita.”

Suurempi osa seurakuntaa, eli seurakunnan enemmistö, esitetään Matteuksen kahdennessakymmenennessäviidennessä luvussa tyhminä neitsyinä, sillä raamatullisesti ”monet” ovat kutsutut, mutta ”harvat” valitut. Viisaat ja tyhmät erotetaan kaitselmuksellisesti toisistaan keskiyön kriisissä, joka edeltää pian tulevaa sunnuntailakia. Tämä erottaminen synnyttää kansan, joka voi sitten vastaanottaa Hengen täyden vuodatuksen myöhäissateessa ja tulla ”kansaksi, joka syntyy yhdessä päivässä”. Silloin Iisain juuri kohotetaan lipuksi ja se täyttää maailman hedelmällä.

Jesaja kaksikymmentäseitsemän osoittaa, että kun myöhäissade alkoi vuotaa ”mitaten”, 11. syyskuuta 2001, ”sinä riitelet sen kanssa”. ”Mitaten, kun se puhkeaa esiin, sinä riitelet sen kanssa.” Syyskuun 11. päivän 2001 tapahtumasta tuli välittömästi kiistanaihe maailmassa ja seurakunnassa. Vielä tänäkin päivänä – yli kaksikymmentä vuotta myöhemmin – esitetään yhä väitteitä sitä vastaan, että nuo tapahtumat katsottaisiin islamin teoksi, eikä jonkinlaisen globalistisen salaliiton muodoksi. Myöhäissateen vihmonnan saapumiseen liittyvä kiista alkoi 11. syyskuuta 2001, mutta ne väittelyt, joita maailmassa käydään, eivät ole se ”kiista”, joka on yksilöity Jumalan profeettallisessa Sanassa. Kiista koskee ennustuksia, kuten seuraavaa.

”Eräässä tilaisuudessa, ollessani New Yorkin kaupungissa, minut kutsuttiin yön hetkellä näkemään rakennuksia, jotka kohosivat kerros kerrokselta kohti taivasta. Näiden rakennusten vakuutettiin olevan tulenkestäviä, ja ne pystytettiin omistajiensa ja rakentajiensa kirkastamiseksi. Yhä korkeammalle nämä rakennukset nousivat, ja niissä käytettiin kaikkein kalleimpia materiaaleja. Ne, joille nämä rakennukset kuuluivat, eivät kysyneet itseltään: ’Kuinka voisimme parhaiten kirkastaa Jumalaa?’ Herra ei ollut heidän ajatuksissaan.

”Ajattelin: ’Oi, jospa ne, jotka näin sijoittavat varojaan, voisivat nähdä menettelynsä niin kuin Jumala sen näkee! He kasaavat upeita rakennuksia, mutta kuinka tyhmää maailmankaikkeuden Hallitsijan silmissä on heidän suunnittelunsa ja hankkeensa. He eivät tutki kaikilla sydämen ja mielen voimilla, kuinka he voisivat kirkastaa Jumalaa. He ovat kadottaneet tämän näkyvistään, ihmisen ensimmäisen velvollisuuden.’”

”Kun näitä korkeita rakennuksia kohosi, niiden omistajat iloitsivat kunnianhimoisessa ylpeydessään siitä, että heillä oli rahaa käytettäväksi oman itsensä tyydyttämiseen ja naapuriensa kateuden herättämiseen. Suuri osa rahasta, jonka he näin sijoittivat, oli hankittu kiskonnalla, köyhiä sortamalla. He unohtivat, että taivaassa pidetään kirjaa jokaisesta liikeasiasta; jokainen epäoikeudenmukainen kauppa, jokainen petollinen teko on sinne merkitty. Aika on tuleva, jolloin ihmiset petoksessaan ja röyhkeydessään saavuttavat rajan,

jonka yli Herra ei salli heidän mennä, ja he tulevat oppimaan, että Jehovan kärsivällisyydellä on rajansa.

”Seuraava näky, joka kulki silmiäni editse, oli palohälytys. Ihmiset katselivat korkeita ja muka paloturvallisia rakennuksia ja sanoivat: ”Ne ovat täysin turvassa.” Mutta nämä rakennukset paloivat poroksi ikään kuin ne olisivat olleet tervasta tehdyt. Paloruiskut eivät voineet tehdä mitään tuhon pysäyttämiseksi. Palomiehet eivät kyenneet käyttämään ruiskuja.” Testimonies, osa 9, 12, 13.

Adventistikirkko pyrki välittömästi syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen kätkemään maailmalta tällaiset kohdat. Kuinka tämä ei voisi koskea New Yorkin kaupunkia ja suunnattoman korkeita rakennuksia, joissa palokunnan autot eivät kyenneet pysäyttämään seuranneita tulipaloja? Kuinka tällaisen kohdan, joka on peräisin niistä kirjoituksista, joiden adventistikirkko tunnustaa olevan profeetan kirjoittamia, ei olisi pitänyt tulla julistetuksi katoilta senkaltaisen täyttymyksen jälkeen?

Myöhäissateen vihmonnan saapuminen, joka merkitsee profeettallisen ”väittelyn” alkamista, osoittaa myös adventismin lopullisen kapinan, sillä juuri siinä he täydellisesti hylkäävät sen henkilön selvät ja yksinkertaiset sanat, jonka he tunnustavat jäännöksen profeetattareksi.

”Saatana on ... lakkaamatta tuomassa esiin väärennettyä johdattaakseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen petos on tekevä tyhjäksi Jumalan Hengen todistuksen. ’Missä näkyä ei ole, siellä kansa hukkuu’ (Sananlaskut 29:18). Saatana tulee toimimaan kekseliäästi, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamusta aitoon todistukseen.

”Todistuksia vastaan sytytetään viha, joka on saatanallinen. Saatanan toiminnan tarkoituksena on horjuttaa seurakuntien uskoa niihin, tästä syystä: Saatanalla ei voi olla niin esteetöntä tietä tuoda esiin petoksiaan ja sitoa sieluja harhoihinsa, jos Jumalan Hengen varoituksia ja nuhteita ja neuvoja otetaan varteen.” Selected Messages, kirja 1, 48.

Sekä vehnän että lusteiden profeettallinen sitominen alkoi 11. syyskuuta 2001 kapinalla Profetian Henkeä vastaan, mikä merkitsi sen asteittaisen kapinan päättymistä, joka oli alkanut Raamattua vastaan vuonna 1863.

”Me kansana tunnustamme, että meillä on totuus ennen kaikkia muita maan päällä olevia kansoja. Silloin meidän elämämme ja luonteemme tulee olla sopusoinnussa sellaisen uskon kanssa. Päivä on aivan edessämme, jolloin vanhurskaat sidotaan kuin kallisarvoinen vilja lyhteiksi taivaallista aittaa varten, kun taas jumalattomat, rikkaviljan tavoin, kootaan viimeisen suuren päivän tulin. Mutta vehnä ja rikkavilja ’kasvavat yhdessä elonkorjuuseen asti.’” Testimonies, osa 5, 100.

Kuinka adventismi saattoi sivuuttaa seuraavan kohdan, jossa suoraan todetaan, että kun nämä rakennukset sortuivat, Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku, jakeet yksi–kolme, täyttyisivät?

”Nytkö tulee se sana, jonka minä olen lausunut, että New York on pyyhkäistävä pois hyökyaallolla? Tätä en ole koskaan sanonut. Olen sanonut, kun katselin siellä kohoavia suuria rakennuksia, kerros kerrokselta: ’Millaisia kauheita näkyjä tapahtuukaan, kun Herra nousee

järisyttämään pelottavasti maata! Silloin Ilmestyskirjan 18:1–3 sanat täyttyvät.’ Koko Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku on varoitus siitä, mikä on tuleva maan päälle. Mutta minulle ei ole annettu erityistä valoa siitä, mitä New Yorkiin on tulossa, paitsi että tiedän, että jonakin päivänä siellä olevat suuret rakennukset kukistetaan Jumalan voiman kääntymisen ja mullistamisen kautta. Minulle annetun valon perusteella tiedän, että maailmassa on hävitys. Yksi sana Herralta, yksi kosketus hänen mahtavasta voimastaan, ja nämä valtavat rakennelmat sortuvat. Tulee tapahtumaan näkyjä, joiden kauheutta emme voi kuvitella.” Review and Herald, 5. heinäkuuta 1906.

Kysymys, jota tässä käsittelemme, ei ole se, täyttyivätkö nämä raamatunkohdat 11. syyskuuta 2001, sillä ne täyttyivät ehdottomasti, vaan kysymys, jota pyrimme käsittelemään, on tuolloin alkanut ”väittely”. Väittely koski oikeaa tai väärää metodologiaa. Adventtikirkko alkoi hylätä William Millerin neljäätoista profeetallisen tulkinnan sääntöä vuonna 1863, ja on edennyt nyt siihen pisteeseen, että et voi ostaa adventistiteologiien kirjoittamaa raamatuntutkimuskirjaa, jota luopioprotestantismin ja roomalaiskatolisuuden teologit eivät toistuvasti hyväksyisi. Vuodesta 1863 vuoteen 2001, ja yhä tänäkin päivänä, metodologia, jota alun perin edustivat William Millerin profeetallisen tulkinnan säännöt, pantiin syrjään roomalaiskatolisuuden ja luopioprotestantismin metodologian tieltä. Se profeetallinen ”väittely”, joka alkoi, kun Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun jakeet yhdestä kolmeen täyttyivät, koski oikeaa tai väärää metodologiaa.

Jatkamme Jesajan kahdennenkymmenennenseitsemännen luvun ”keskustelun” tarkastelua seuraavassa artikkelissa.

”Meidän tulisi itse tietää, mikä muodostaa kristinuskon, mikä on totuus, mikä on se usko, jonka olemme vastaanottaneet, mitkä ovat Raamatun säännöt — ne säännöt, jotka on annettu meille korkeimmalta auktoriteetilta.” The 1888 Materials, 403.